

Arrest

nr. 190 011 van 24 juli 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 april 2017 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 april 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

"INREISVERBOD

[..]

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

[...]

Nationaliteit/nationalité: Albanië

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS:.....

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

[...]

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

De beslissing tot verwijdering van 12/04/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.⁽²⁾

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15/07/2017 dat hem betekend werd op 20/07/2016.

Betrokkene werd door de stad Namen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene weigert echter vrijwillig te vertrekken. Er is een duidelijke onwil om het grondgebied te verlaten. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- ☐ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. Op 23/11/2016 oordeelde de RVV dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Albanië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Op 28/03/2017 werd betrokkene door de Nederlandse autoriteiten gearresteerd. Op 05/04/2017 kreeg België een overnameaanvraag voor betrokkene op basis van de Dublin verordening III vanuit Nederlandse autoriteiten. Op 05/04/2017 gaf België zijn akkoord met de overname van betrokkene. Inderdaad België is verantwoordelijk voor de overname van betrokkene op basis van artikel 18 §1b van de EU verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en werd door de stad Namen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

[...]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel luidt als volgt:

"5.

Aan verzoeker wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd.

Deze duur wordt in de bestreden beslissing als volgt verantwoord:

- dat zijn terugkeer naar Albanië geen schending zou inhouden van art. 3 EVRM;
- dat België verantwoordelijk is voor de overname van betrokkene op basis van art. 18 § 1 b van de EU-verordening 604/2013;
- dat verzoeker niet getwijfeld zou hebben om op Belgisch grondgebied te verblijven;
- het belang van de immigratiecontrole;

Blijkens de bestreden beslissing is de duur van het inreisverbod gesteund op "al deze elementen", welke derhalve in hun samenhang dienen beoordeeld te worden.

Elk element kan derhalve beschouwd worden als hebbende een welbepaalde invloed op de duur van het inreisverbod. Zulks impliceert tezelfdertijd dat, indien de motivering van welbepaalde overwegingen niet kan worden weerhouden, de duur van het inreisverbod niet langer als afdoende gemotiveerd kan worden beschouwd.

6.

In casu zijn de verschillende elementen welke door de Staatssecretaris in de bestreden beslissing worden aangevoerd ter motivering van de duur van het inreisverbod niet draagkrachtig.

(I) EERSTE SCHENDING

7.

De eerste twee overwegingen terzake de duur van het inreisverbod hebben geen uitstaans met/ voor de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Dat de terugkeer van verzoeker naar Albanië geen schending inhoudt van art. 3 EVRM en België verantwoordelijk is voor de overname van betrokkene, vormt geen afdoende verantwoording voor het opleggen van een welbepaalde duur van het inreisverbod.

Hoogstens kunnen deze overwegingen verantwoorden waarom aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod worden opgelegd, doch niet waarom voor de maximumduur van het inreisverbod wordt gekozen.

Inzoverre de duur van het inreisverbod gesteund is op deze overwegingen, kan enkel vastgesteld worden dat deze overwegingen de vereiste relevantie missen en verzoeker niet toelaten te begrijpen waarom voor de maximumduur van het inreisverbod wordt gekozen.

De betreffende overwegingen kunnen evengoed het opleggen van een inreisverbod voor een periode van bijv. 1 jaar of 2 jaar verantwoorden.

(II) TWEEDE SCHENDING

8.

De bestreden beslissing overweegt anderzijds dat verzoeker niet zou getwijfeld hebben om op illegale wijze in België te verblijven.

De gesuggereerde hardnekkigheid in hoofde van verzoeker vindt geen grondslag in de feitelijke gegevens van het dossier, en wordt niet aannemelijk gemaakt.

Blijkens de bestreden beslissing werd enkel één bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan verzoeker, nota bene tijdens de asielprocedure in dewelke een schorsend beroep werd ingesteld bij uw Raad zodat het bevel hangende de beroepsprocedure als niet-uitvoerbaar (minstens "opgeschort") dient te worden beschouwd.

Het bevel om het grondgebied te verlaten kon derhalve pas worden uitgevoerd na het arrest van uw Raad dd. 23 november 2016, waarna op 8 december 2016 een nieuwe termijn van 10 dagen werd verleend aan verzoeker.

Nog in de maand december 2016 heeft verzoeker het Belgisch grondgebied verlaten en is hij naar Nederland gereisd.

De bestreden beslissing stelt m.a.w. geheel ten onrechte dat verzoeker niet getwijfeld zou hebben om "op illegale wijze in België te verblijven". Verzoeker heeft België reeds kort na de beëindiging van zijn asielprocedure- binnen dewelke hij wettig verblijf kende op Belgisch grondgebied- verlaten, zodat de overweging dat verzoeker "niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven" feitelijke grondslag mist.

9.

Daarbij komt dat de overwegingen in de bestreden beslissing terzake de gesuggereerde hardnekkigheid van het illegaal verblijf in wezen enkel een parafrasering vormen van het gegeven dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn terugkeerverplichting.

Hoewel de arresten van uw Raad geen precedentwaarde hebben, kan wel nuttig worden verwezen naar het arrest van uw Raad dd. 22 juni 2015 in de zaak RvV 164 525/II, en meer bepaald naar volgende overweging:

"De vaststelling dat de verzoeker weigert vrijwillig te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, voegen in wezen niets toe aan de vaststelling dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Alle vaststellingen zijn terug te brengen dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19 juni 2012."

En nog:

"De enkele vaststelling dat de verzoeker niet voldeed aan de terugkeerverplichting vermits hij geen gevolg gaf aan het op 19 juni 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, vaststelling die vervolgens wordt geparafraseerd in de vaststellingen dat de verzoeker vrijwillig weigert te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, volstaat niet. De voornoemde

vaststellingen kunnen weliswaar op zich de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gronden, doch zij laat de verzoeker niet toe de redenen te kennen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd met de -in het loutere geval dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan- wettelijke voorziene maximumduur van 3 jaar "

Terzake kan ook nuttig verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State dd. 22 maart 2016 (nr. 234.228):

" De vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering "

Deze overweging geldt mutatis mutandis ook voor onderhavige zaak: de verwijzing naar het eerdere (en enige) bevel om het grondgebied te verlaten is in wezen niets anders dan de vaststelling dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting.

De duur van het inreisverbod dient het voorwerp uit te maken van een afzonderlijke motivering, welke in casu ontbreekt, minstens gebrekkig te noemen is.

(III) DERDE SCHENDING

9.

De Staatssecretaris wijst anderzijds - op sibillijnse wijze — op "het belang van de immigratiecontrole" om de duur van het inreisverbod te verantwoorden.

Dit is de nieuwe stereotype motivering voor de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Het belang van een immigratiecontrole (dit is overigens een heel vage notie, welke voor verschillende interpretaties vatbaar is) is evident, doch verantwoordt op zich niet waarom de ene of de andere duur van een inreisverbod wordt opgelegd.

Ook een inreisverbod van 1 jaar kan in het belang van de immigratiecontrole worden geacht; de algemene notie van immigratiecontrole voldoet niet aan de verplichting tot individuele motivering en laat niet toe te begrijpen waarom precies voor een periode van 3 jaar wordt geopteerd."

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing, waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van drie jaar, genomen werd op grond van artikel 74/11 §2, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, namelijk omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 15.07.2016 maakt duidelijk melding dat verzoeker het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. Verzoeker toont niet aan met zijn vertrek naar Nederland het Schengengrondgebied verlaten te hebben.

De reden waarom er in casu geopteerd werd voor een termijn van drie jaar werd als volgt gemotiveerd:

- Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend. Op 23/11/2016 oordeelde de RVV dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Albanië geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

- Op 28/03/2017 werd betrokkene door de Nederlandse autoriteiten gearresteerd. Op 05/04/2017 kreeg België een overnameaanvraag voor betrokkene op basis van de Dublin verordening III vanuit Nederlandse autoriteiten. Op 05/04/2017 gaf België zijn akkoord met de overname van betrokkene. Inderdaad België is verantwoordelijk voor de overname van betrokkene op basis van artikel 18 §1b van de EU verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

- Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en werd door de stad Namen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk gemotiveerd werd omtrent de duur van het inreisverbod, zijnde drie jaar. Er werd gewezen op de afgesloten asielaanvraag, de overname van de Nederlandse autoriteiten en het illegaal verblijf in het Rijk en mutatis mutandis op het Schengengrondgebied.

Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Hij maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat er bepaalde elementen werden veronachtzaamd door de verwerende partij bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Hij toont evenmin aan dat er redenen zijn die het opleggen van een inreisverbod voor dergelijke termijn niet zouden rechtvaardigen.

Het enige middel is niet ernstig."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, STAELENS).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...).”

In casu werd aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, meer in het bijzonder omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 juli 2016, aan haar betekend op 20 juli 2016.

De verzoekende partij betwist niet dat haar een inreisverbod kon worden opgelegd, maar viseert de motivering die betrekking heeft op de duur ervan, met name de maximumduur van drie jaar.

De vraag die zich derhalve stelt is of de opgegeven motivering afdoende is, in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900; RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233). De verwijzing naar de specifieke omstandigheden van het geval moeten uiteraard relevant zijn: in een inreisverbod moet met name worden gemotiveerd om welke reden de betrokken vreemdeling de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (cfr. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet).

Wat het eerste in overweging genomen motief betreft, kan de verzoekende partij worden bijgetreden waar zij betoogt dat het feit dat de terugkeer naar Albanië geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM weliswaar kan worden betrokken op het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar geen uitstaans heeft met overwegingen die leiden tot het bepalen van de termijn tijdens dewelke de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten wordt verboden.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft het tweede opgegeven motief: de vaststelling dat België verantwoordelijk is voor de overname van de verzoekende partij op grond van de bepalingen van de Dublin III-verordening, kunnen op geen enkele wijze in verband worden gebracht met de redenen waarom haar gedurende een bepaalde termijn, in casu drie jaar, de toegang tot en het verblijf op het grondgebied wordt verboden. Ook hierin kan de verzoekende partij worden gevolgd.

Rest het volgende motief:

“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en werd door de stad Namen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

De enkele vaststelling dat de verzoekende partij nadat zij werd ingelicht over de gevolgen van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, geen gevolg heeft gegeven aan het bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten houdt niets anders in dan de vaststelling dat zij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering omtrent het bepalen van de duur van het inreisverbod, noch een verwijzing naar "specifieke omstandigheden van het geval". Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet vormt dit enkel de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd. De verzoekende partij kan ook op dit vlak worden gevolgd. De algemene verwijzing naar het belang van de immigratiecontrole is, zoals de zinsnede zelf aangeeft, geen verwijzing naar de specifieke omstandigheden van het geval van de verzoekende partij volstaat in de gegeven omstandigheden dan ook niet om te motiveren waarom de verwerende partij voor de maximumtermijn heeft geopteerd.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij niet afdoende heeft gemotiveerd over de duur van het inreisverbod. De argumentatie van de verwerende partij in de nota doet daaraan geen afbreuk, nu zij in wezen slechts de motieven herhaalt maar geen concrete repliek inhoudt op de grieven van de verzoekende partij. Voor zover zij nog betoogt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat er redenen zijn die de opgelegde duur niet rechtvaardigen, moet worden herhaald dat het in eerste instantie aan de verwerende partij toekomt om op adequate wijze te motiveren waarom de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd, hetgeen in casu niet het geval is.

2.4. Het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 april 2017 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS